

## Hồi Thứ Hai Mươi Bốn

# HOA LỆNH XUẤT HIỆN

Cuộc chiến kéo dài thêm lúc nữa, đôi bên vẫn còn trong thế quân bình.

Đôi bên, dù là những tay có bản lĩnh kinh thần khiếp quỷ, họ vẫn còn con người bằng xương bằng thịt, sức lực có hạn, dù chỉ là nhảy múa quay cuồng sông họ cũng phải mệt, hướng hồ họ lại dốc hết công lực tu vi ra mong hạ gập đối phương.

Dĩ nhiên phải đến lúc công lực tiêu hao và trong tiếng ào ào vù vù của chưởng phong đã xen lẫn tiếng thở mạnh của họ.

Phàm những tay có võ công cao, hơi thở của họ rất nhẹ nhàng dù đang lúc họ dùng sức quá nhiều quá mạnh, hơi thở vẫn điều hòa. Nhưng khi hơi thở bắt đầu thành tiếng từ nhỏ đến to là chân ngươn dao động, rồi những gì tiềm ẩn trong con người từ từ hiện ra.

Thoạt tiên thần sắc của họ biến đổi, mồ hôi vã ra từ đầu đến mặt rồi khắp thân người, tiếp theo đó là những sơ hở đáng tiếc.

Chiêu thức trao đổi nhau có phần nặng nề chậm chạp, tuy không kém phần lợi hại.

Tuy còn giằng co qua cái nắm tay, không bên nào chịu buông bên nào, song mỗi lần song chưởng gặp nhau họ nghe toàn thân rung động, chân họ chập choạng, nếu không kẹt trong cái thế trì kéo nhau họ đã phải lùi lại mấy bước.

Cuộc đấu đang trong giai đoạn gay go nhất. Gay go không phải vì những thế độc mà là do chân khí đôi bên bị tiêu hao, nếu một bên mất liên tục thì bị đối phương hạ độc thủ dễ dàng.

Nếu song phương còn đủ sức trì kéo nhau thêm một lúc nữa thì cả hai sẽ phải dùng đến phần chân ngươn còn lại đến điểm cuối cùng, để rồi cùng ngã quay ra vì kiệt lực. Đến lúc đó tự nhiên cuộc đấu sẽ chấm dứt không đem thắng lợi về cho bên nào.

Nụ cười trên môi Thiết Diện Thần Phán đã tắt ngấm từ khi Tần Quý Lương mồ hôi rịn ra đầu ướt trán. Lão biết rõ song phương đã đến hồi kiệt quệ nhưng không chắc gì Tần Quý Lương sẽ chậm kiệt sức hơn đối phương, bởi trong hoàn cảnh này ai kiệt quệ chậm là thắng, dù chỉ chậm hơn một giây thôi.

Như vậy, lão đâu dám tin tưởng như lúc đầu mà an nhiên tọa thị?

Không an nhiên tọa thị được thì lão phải làm sao? Can thiệp? Một bên là thuộc hạ ưu tú của lão lão không thể bỏ mà không cứu, nhưng lão lại can thiệp

không tiện, bởi một bên kia là người mà tuyên bố mời đến đây, có bao giờ chủ nhân xuất thủ đối với khách chăng? Dù được việc hiện tại những giang hồ còn có dư luận, rồi đây lão còn mời thỉnh ai được nữa? Không khéo lão lại làm tiêu tan cả cái uy tín đang cần trong lúc này.

Hà hướng song phương đang lúc dùng toàn lực để tử chiến, muốn hòa giải cuộc chiến của họ tất phải có thừa công lực tiếp đón thế công của cả hai bên cùng một lúc.

Lão tự hiểu sức mình vốn không thể cùng một lúc tiếp đón hai thế công của cả hai bên.

Trong lúc mọi người đang dồn ánh mắt vào cuộc đấu, đột nhiên một giọng nói vang lên:

– A! Hai người không nên giao đấu nhau trí mạng như thế.

Giọng nói đó do một nữ nhân phát xuất, nghe trong trẻo nhưng có oai lực vô cùng, dội vào tai người nghe như tiếng chuông giống át cả tiếng gió chướng của song phương.

Không hiểu do một mãnh lực nào hay do tự ý họ, Hắc Thủ Đồ Phu và Tần Quý Lương cùng buông nhau ra, cả hai cùng chập choạng lùi lại hơn bảy tám thước mới gượng đứng lại được.

Thì ra, giữa khoảng cách của đội bên, một thiếu nữ vận áo màu tím, tóc buộc thành hai bím buông thông hai bên vai, xuất hiện như một bóng ma. Chính thiếu nữ đó đã phân khai họ, dạt mỗi người về một phía.

Tại cục trường, không ai biết được thiếu nữ ấy xuất hiện từ lúc nào? Và đã dùng thủ pháp gì để hóa giải cuộc đấu?

Chính Tiết Thiếu Lăng núp trên tàng cây có cái ưu thế quan sát mà cũng không phát hiện kịp thời.

Hắc Thủ Đồ Phu và Tần Quý Lương đứng vững rồi đảo mắt nhìn thiếu nữ một thoáng đoạn cả hai từ từ nhắm mắt lại.

Họ tiêu hao công lực quá nhiều, họ bất chấp cục diện chuyển biến như thế nào, chỉ nghĩ đến điều tức lấy lại công lực rồi sẽ tính sau.

Thiết Diện Thần Phán, Tất Hồng Sanh, Ác Cái Tiên Bình đến bọn Long Môn Ngũ Quái cùng giật mình kinh hãi, giương mắt nhìn sống thiếu nữ.

Nàng tuổi độ mười sáu, mười bảy, xinh đẹp tuyệt vời, thần thái thiên nhiên thoát tục.

Thấy mọi người chăm chú nhìn mình thiếu nữ thoáng đỏ mặt, nàng dang hắng một tiếng đoạn buông nhẹ giọng trách:

– Các người toàn là những kẻ cao tuổi cả, thế mà thấy họ đánh nhau cứ lấy mắt mà nhìn, không kẻ nào chịu can thiệp phân khai họ ra, phạm là người trong võ

lâm có thái độ như vậy kể cũng kỳ quái thật.

Thiết Diện Thần Phán cơ hồ không thể tin tưởng nổi một thiếu nữ như vậy mà có cái công lực phân khai cao thủ có võ công thượng thừa, dù chính lão nhìn thấy sự kiện đó. Nàng phân khai họ dễ dàng, tưởng chừng như không hề dùng một tí công lực nào cả. Chính lão, lão tự lượng sức mình dù cố gắng lắm lão cũng không làm nổi, tự nhiên lão phải hãi hùng kinh khiếp. Càng hãi hùng kinh khiếp, lão càng lấy làm lạ, lão không rõ nàng là ai, từ đâu đến? Đến đây để làm gì? Mới gần tuổi ấy mà lại có nội lực cao thâm như thế?

Lão nhìn nàng từ đầu đến chân, đoạn hỏi:

– Cô nương là ai?

Thiếu nữ đáp nhanh:

– Ta là Tử Quyên.

Tử Quyên! Cái tên nêu rõ thân phận, nàng chỉ là một tiểu a hoàn.

Nghe giọng nói của nàng Thiết Diện Thần Phán biết ngay nàng không phải là người trong giang hồ, hay ít ra nàng chưa từng sống kiếp giang hồ. Lão hết sức nghi hoặc, nàng đã ghé gớm như vậy thì chủ nhân nàng sẽ còn cao đến bậc nào?

Lão vòng tay thốt:

– Thì ra là Tử Quyên cô nương! Chẳng hay cô nương đến đây có việc gì?

Tử Quyên thoáng nhìn qua lão:

– Ta vâng lệnh phu nhân mà đến.

Thiết Diện Thần Phán lấy làm lạ:

– Phu nhân của cô nương là ai?

Tử Quyên thoáng trầm gương mặt:

– Phu nhân của ta người là người gì mà dám hỏi đến?

Thiết Diện Thần Phán càng lấy làm lạ hơn:

– Phu nhân của cô nương bảo cô nương đến đây làm gì?

Tử Quyên xì một tiếng:

– Đến thì dĩ nhiên phải có việc chứ! Việc gì tự nhiên rồi sẽ biết, cần gì phải hỏi gấp.

Vừa lúc đó, Hắc Thủ Đồ Phu bỗng bật cười một tiếng bước đến, mở to đôi mắt đỏ ngầu, bắn tinh quang sáng rực.

Lão rít lên một tràng cười ghê rợn, đoạn trầm giọng:

– Người bao nhiêu niên kỷ mà đã học được “Đạo Thực Phản Hư”? Thật ta không tưởng tượng nổi.

Bàn tay lão xòe ra án ngữ trước ngực. Động tác vừa tự vệ, vừa phản công đó

không hàm súc một hảo ý nào cả.

Nhưng Tử Quyên vẫn bình thản điểm một nụ cười:

– Đồ lão quá khen chứ tôi có dám học đòi gì đâu! Bất quá, hàng ngày vì bày trò múa roi cho vui mắt phu nhân nên lâu dần thành thói quen, nên không tránh khỏi bất nhã với Đồ lão gia đó thôi.

Hắc Thủ Đồ Phu Đồ Thiên Lý trở mắt nhìn nàng, không hiểu nghĩ sao lão lại buông thông đôi tay xuống rồi lão lại bật cười, nhưng giọng cười lần không còn ngạo mạn như trước. Lão mơ màng nói tiếp:

– Đạo Thực Phản Hư! Công phu đó đã thất truyền trong võ lâm từ lâu rồi, thế mà phu nhân của người vẫn còn lãnh hội được. Vị phu nhân của người hẳn phải là một nhân vật phi thường.

Tử Quyên chớp mắt:

– Đồ lão gia đoán đúng quá! Phu nhân của tôi biết cả cầm, kỳ, thi, họa, thi phú ca ngâm, môn nào cũng tuyệt diệu.

Thiết Diện Thần Phán vội chặn nàng:

– Cô nương vẫn chưa nói rõ lý đến đây?

Tử Quyên điềm nhiên:

– Phu nhân tôi sai tôi đến đây để thỉnh Tiền lão gia và Đồ lão gia.

Nàng vừa nói vừa đưa tay chỉ Hắc Thủ Đồ Phu và Ác Cái Tiền Bình.

Nghe nàng nói thế, Thiết Diện Thần Phán đưa mắt liếc nhìn sang Tần Quý Lương và Tất Hồng Sanh một thoáng, thấp giọng nói khẽ với hai người:

– Nàng này có lai lịch khả nghi lắm.

Tất Hồng Sanh đáp nhẹ:

– Phải! Mình nên bắt nàng cầm lại đây.

Thiết Diện Thần Phán lắc đầu:

– Đừng vội vã, hãy xem tình hình ra sao rồi sẽ tính.

Ác Cái Tiền Bình cười ha hả:

– Lão mỗ lợn ơi! Bọn mình lại gặp vận đen nữa rồi đó. Hết người này mời lại được người kia thỉnh.

Tử Quyên trầm giọng:

– Ai mời các vị tôi không cần biết, tôi chỉ hiểu là một khi phu nhân tôi mời các vị không thể viện lẽ vì một lý do gì mà không đến.

Hắc Thủ Đồ Phu hừ nhẹ:

– Nếu ta không đến thì sao?

Tử Quyên điềm nhiên:

– Trước khi ra đi tôi đã được lệnh phu nhân phân phó, nếu hai vị không bằng lòng đến gặp phu nhân thì...

Hắc Thủ Đồ Phu chặn lại:

– Thì sao? Có lẽ người sẽ thịt ta chăng?

Tử Quyên vừa cười vừa lắc đầu:

– Làm gì có chuyện đó! Tôi đâu phải là một gã đồ tể.

Hắc Thủ Đồ Phu há rộng cái miệng đỏ chét như chậu máu phun ra một bãi nước bọt, từ từ đưa cao cánh tay gần giọng:

– Người không là đồ tể thì ta là đồ tể.

Lão đứng rất gần Tử Quyên, chỉ cần đưa tay ra là chạm vào người nàng liền.

Thừa hiểu cốt tặc của Hắc Thủ Đồ Phu, Ác Cái Tiên Bình vội hét to:

– Lão mỗ lợn hãy nghe nàng nói đã nào.

Hắc Thủ Đồ Phu cười gằn:

– Ta thì muốn nếm thử quả tim non của nàng để xem hương vị như thế nào.

Tử Quyên bình thản như thường:

– Tôi thường nghe phu nhân nói, Đồ lão gia thích ăn tim người nhưng tôi không sợ chút nào.

Hắc Thủ Đồ Phu hỏi:

– Tại sao người không sợ?

Tử Quyên mỉm cười nói:

– Vì lão gia ăn tim ai thì ăn, có bao giờ dám mó tới tim tôi đâu mà sợ.

Hắc Thủ Đồ Phu cười ha hả:

– Dưới gầm trời này có tim ai mà ta không dám ăn.

Tử Quyên nhìn ra ngoài trời:

– Đêm sắp tàn rồi mình đi thôi, nếu để trễ phu nhân sẽ quở trách tôi đấy.

Hắc Thủ Đồ Phu trầm giọng:

– Người vẫn chưa cho ta biết nếu chúng ta không đi theo người thì người sẽ làm kia mà?

Tử Quyên gạt đầu:

– Phu nhân có dặn, nếu hai vị không khứng đi theo thì tôi phải đưa cho hai vị xem một vật, thấy vật ấy rồi thì hai vị sẽ đi liền.

Hắc Thủ Đồ Phu trố mắt:

– Vật ấy là gì thế? Là một loại thuốc mê được hay là một bảo bối gì đưa bọn ta đi chung với lũ kia?

Lão đưa tay chỉ hai xác chết của những tên Thần Sai viên khi nói đến lũ kia.

Tử Quyên cười nụ:

– Đồ lão gia đùa đấy phải không? Chúng tôi đâu phải hèn hạ như bọn ấy đâu.

Nơi đây còn bọn nào khác hơn là Thiết Diện Thần Phán, Tất Hồng Sanh và Tần Quý Lương! Đúng là nàng đang mắng họ, đã biết như vậy nên người nào cũng giận đỏ mặt nhưng vẫn chưa lên tiếng phản ứng.

Ác Cái Tiên Bình vội hỏi:

– Vật gì đâu? Xin cô nương hãy đưa cho lão phu xem đi.

Hắc Thủ Đồ Phu vội chận:

– Đưa cho ta xem trước mới được.

Ác Cái Tiên Bình khoác tay:

– Không được! Không được! Cô nương phải trao cho lão phu xem trước mới được.

Tử Quyên cười nhẹ:

– Không khéo hai vị lại đánh nhau bây giờ.

Hắc Thủ Đồ Phu gần giọng:

– Ta sợ gì cái lão ăn mày hôi thói đó.

Ác Cái Tiên Bình cười ha hả:

– Dễ thường ta lại sợ cái lão mổ lợn tanh máu người à!

Cả hai liền nắm chặt tay quyền chuẩn bị xuất chiêu.

Tử Quyên vội cười hòa giải:

– Hai vị đừng nóng, để tôi đưa cho hai vị xem cùng một lượt là công bằng rồi.

Nàng lấy trong mình ra một vật, giữ gọn trong lòng bàn tay khế nháng ra cho cả hai cùng xem.

Hắc Thủ Đồ Phu và Ác Cái Tiên Bình vừa trông thấy vật đó liền biến sắc mặt ngay, họ há hốc miệng ngây người sửng sờ.

Tiết Thiểu Lăng hết sức chú ý mà vẫn không nhận ra được vật đó là vật gì mà lại có uy lực làm cho hai tên đại ác giết người không chớp mắt lại phải kinh hãi như vậy?

Tử Quyên hỏi:

– Hai vị đã thấy rõ rồi chăng?

Hắc Thủ Đồ Phu vội đáp:

– Rồi! Rồi! Cô nương hãy cất vào mình đi.

Lão đã kinh hãi, lão lại đổi cách xưng hô với Tử Quyên cũng đủ biết vật đó có ảnh hưởng rất lớn đối với lão.

Tử Quyên cất vật đó xong liền hỏi:

– Bây giờ thì hai vị bằng lòng đi theo tôi rồi chứ?

Ác Cái Tiên Bình nhìn sang Hắc Thủ Đồ Phu một thoáng rồi đáp:

– Nếu có lệnh phu nhân gọi tự nhiên tên ăn mày già này phải đi theo chứ.

Hắc Thủ Đồ Phu cũng gật đầu:

– Lão ăn mày hôi thúi nói phải đó, ai dám trái lệnh của phu nhân.

Tử Quyên mừng rỡ ra mặt:

– Vậy mình nên đi ngay kéo trẻ. Tôi xin đi trước dẫn đường.

Bỗng một tiếng quát vang lên:

– Hãy khoan!

Một bóng người thoáng lên, Tần Quý Lương đã nhảy vọt tới trước mặt Tử Quyên trầm giọng bảo:

– Vật đó là vật gì? Cô nương hãy trao cho lão phu xem đi rồi hãy đi.

Tử Quyên lắc đầu:

– Đâu có được! Người dựa vào đâu mà đòi xem?

Tần Quý Lương cười hiểm:

– Bẩm tòa đã nói là muốn xem thì phải xem cho kỳ được.

Hắc Thủ Đồ Phu chen vào:

– Họ Tần ơi! Người ngăn trở Tử Quyên cô nương như vậy có phải muốn cùng ta tái đấu một phen nữa phải không?

Tử Quyên quay lại khoác tay:

– Không cần Đồ lão gia ra tay chuyện này, lão ngăn trở tôi là có ý muốn làm khó dễ tôi thôi. Tôi có cách đối phó với lão.

Đoạn nàng quắc đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt Tần Quý Lương nghiêm giọng hỏi:

– Người có tránh ra không?

Tần Quý Lương bật cười:

– Tiểu liễu đầu! Người muốn giao thủ cùng ta?

Tử Quyên nhấn mạnh:

– Đã niên cao kỹ trọng như thế mà cứ hể mở miệng là buông những lời bất nhã xúc phạm đến danh dự của người khác. Phu nhân không hề cho phép ta động thủ với ai song ta phải cho người một bài học để người chừa cái tánh khinh người này đi.

Tần Quý Lương cười ha hả:

– Vậy càng hay!

Cánh tay hữu lão vươn ra, bàn tay lão chụp liền theo câu nói.

Tử Quyên không ngờ cái lão khiếp nhược này lại xuất thủ tấn công nhanh như thế liền sôi giận quát:

– À người đánh lén!

Khẽ đảo bộ người sang một bên né tránh chiêu công của Tần Quý Lương dễ dàng, Tử Quyên hất ngược sóng tay chắc mạnh vào cánh tay lão.

Tần Quý Lương giật mình nghĩ thầm:

– Liễu đầu này có thủ pháp lợi hại thật, mình không thể khinh thường được.

Thật ra, lão phải tự lượng sức mình sức người, đến bây giờ mới biết ra là thiếu nữ lợi hại thì kể như cũng đã muộn. Lão vô ý đến nỗi đã quên đi công phu “Đạo Thực Phản Hư” do nàng sử dụng để phân khai lão và Hắc Thủ Đồ Phu, sự việc mà ngay chính cả Thiết Diện Thần Phán cũng tự nhận là mình cũng không làm nổi.

Lão cấp tốc rút tay về rồi đưa tay kia ra đánh tới nhanh một chưởng.

Một tiếng cười lạnh vang lên, lão thấy cánh tay tê dại. Cánh tay đó vươn lên chưa được nửa tầm đã phải buông thông xuống ngay, không còn cử động được nữa.

Lão vừa khấn trương vừa phản nộ, vội dùng chân khí dồn vào cánh tay còn lại, định bụng đánh ra chiêu thứ ba.

Tử Quyên vội nhảy lùi lại, lạnh lùng thốt:

– Người đã bị ta điểm trúng kinh mạch, nếu trong sáu khắc không được giải khai thì cánh tay tả của người suốt đời sẽ bị tê liệt, giờ người lại muốn cho cánh tay kia tàn phế luôn phải không?

Tần Quý Lương kinh hãi, mồ hôi rịn ra ướt cả nguyên cái đầu trọc của lão, lão thử cử động cánh tay tả xem liền cảm thấy như lời Tử Quyên nói, nửa thân mình bên tả đã bị tê cứng.

Lão phản hận vô cùng nhưng còn biết phải làm sao?

Tiết Thiếu Lăng cũng hết sức khùng khiếp nghĩ thầm:

– Tần Quý Lương dù sao cũng là một cao thủ đồng tài đồng sức với Hắc Thủ Đồ Phu, thế mà vẫn không chịu nổi một chiêu của thiếu nữ, không rõ nàng là ai

mà có thủ pháp cực kỳ lợi hại như vậy?

Hắc Thủ Đồ Phu và Ác Cái Tiên Bình cũng hãi hùng vô tưởng.

Tất Hồng Sanh thấy đồng bọn bị hạ liền bật cười một tiếng lớn, cao giọng nói:

– Tần huynh hãy lùi lại đi, nhường cho tại hạ kết liễu tiểu liễu đầu này.

Thiết Diện Thần Phán cũng sửng sốt như Ác Cái Tiên Bình và Hắc Thủ Đồ Phu, song chỉ trong một thoáng lão đã lấy lại được bình tĩnh. Lão nhận xét tình hình biết rõ Tất Hồng Sanh chưa phải là đối thủ của nàng, sợ y nóng tính sẽ chuốc lại bại nhục chứ chẳng ích gì, vội ngăn cản:

– Tất huynh hãy thư thả một chút! Tần huynh bị thủ pháp Phất Huyết điểm trúng đó.

Tử Quyên gật đầu:

– Người có nhãn lực khá đó! Ta vừa sử dụng Phất Hoa Thủ Pháp, một tuyệt học của phu nhân ta đó.

Thiết Diện Thần Phán gật đầu:

– Tại hạ có nghe nói kẻ nào trúng phải thủ pháp này thì huyết đạo bị phá, máu huyết bị ứ đọng, nhẹ thì tàn phế suốt đời, nặng thì chết trong sáu khắc, thủ pháp là một công phu tối độc trong võ lâm.

o O o